

Fremhævelsen af, at kvalifikationsbehovene skal vurderes under hensyn til teknologiudviklingen, er baseret på en forudsætning om, at de fremtidige erhvervsuddannelser, i højere grad end tilfældet nu er, skal være ajour med og helst foran i forhold til den teknologiske udvikling. Uddannelsernes varighed, struktur og indhold må løbende vurderes og tilpasses på et solidt informationsgrundlag, typisk tilvejebragt ved grundige kvalifikationsanalyser og -prognoser, jf. herved § 21, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Erhvervsuddannelserne skal tilrettelægges ikke alene med henblik på at give eleverne et beskæftigelsesgrundlag/en erhvervskompetence. De skal i videst muligt omfang også tilrettelægges således, at de så vidt muligt i sig selv, undertiden efter supplerende kurser, kan give eleverne grundlag for videreuddannelse, herunder for en videregående uddannelse. Dette vil typisk være korte videregående uddannelser (KVU), herunder videregående teknikeruddannelser og handelsuddannelser. Dette har fundet udtryk i formålsbestemmelsen i 4. led. Det stiller særlige krav til uddannelsernes struktur og indhold. Der henvises til §§ 15, 22 og 27 og bemærkningerne hertil samt bemærkningerne til § 21, stk. 1.

Formålsbestemmelsen i § 1, stk. 2, er ikke en udtømmende angivelse af de fundamentale principper, som er lagt til grund ved lovforslagets udformning. Der tænkes her især på *vekseluddannelsesprincippet*, som fremgår af bestemmelsen i § 2, og på det énstrengede uddannelsessystem, der som kernen i erhvervsuddannelsesreformen er fremhævet i indledningen. Det énstrengede uddannelsessystem fremgår af § 3.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at nægte oprettelse af uddannelser, der ikke hidtil har været omfattet af lovgivningen om lærlinge- og efg-uddannelserne eller de grundlæggende teknikeruddannelser for derved at modvirke en opskruning af uddannelseskraft og deraf følgende omkostninger for det offentlige. Erhvervsuddannelsesrådet afgiver indstilling om oprettelse og nedlæggelse af uddannelser, for så vidt der herved sker fravigelser af regler om uddannelserne i almindelighed, der er fastsat efter indstilling af rådet, jf. § 35, stk. 1, nr. 2.

Til § 2

De grundlæggende erhvervsuddannelser forekommer i dag overvejende som *vekseluddannelser* (lærlingeuddannelserne, de almindelige efg-uddannelser og de grundlæggende teknikeruddannelser). Men der forekommer også *rene skoleuddannelser* (således edb-assistentuddannelsen, der formelt er en efg-2. dels ud-

dannelse, hvor der oprindeligt ikke forelå praktikmuligheder).

Vekseluddannelserne varierer nu betydeligt med hensyn til fordeling af uddannelsestid og uddannelsesindhold på skole og praktiksted. Med hensyn til grundlæggende teknikeruddannelser er det almindeligt, at der er balance mellem skoletid og praktiktid, men at uddannelsesindholdets tyngdepunkt ligger i skoleundervisningen. I de almindelige efg-uddannelser og især i lærlingeuddannelserne er praktiktiden klart længstvarende. Den nærmere sammenhæng mellem skoletidens og praktiktidens undervisningsindhold er imidlertid meget varierende. De rene skoleuddannelser til HHX og HTX er som nævnt ikke omfattet af dette lovforslag.

Lovforslaget bygger derfor på forudsætningen om, at erhvervsuddannelserne som *altovervejende hovedregel skal være vækseluddannelser*. Når der overhovedet åbnes mulighed for uddannelser uden praktik, skyldes det, at man ikke helt kan udelukke, at der opstår uddannelser, der – især i indkøringsperioden – alene kan gennemføres som skoleundervisning. Under vekseluddannelsen skiftes der mellem skoleundervisning og praktikuddannelse i én eller flere virksomheder. Praktiktiden kan sikre en konkret praktisk indlæring, større motivation og bedre forståelse hos eleven af, hvad uddannelsen fører til, en forståelse af arbejdspladsorganisation og -funktion. Hertil kommer, at praktiksyste­met er en indbygget garanti for en rimelig overensstemmelse mellem uddannelserne og de aktuelle forhold på arbejdsmarkedet. Og for erhvervslivets nødvendige engagement i uddannelsespolitik og -administration.

Til stk. 1

Bestemmelsen i *stk. 1* fastslår *vekseluddannelsesprincippet* i overensstemmelse med det, der er anført foran.

Uddannelserne består af en 1. del og en 2. del, der begge indeholder både praktik og skoleundervisning, jf. § 14, stk. 1. Om den nærmere struktur med vekslen mellem skole og praktik både på 1. og 2. del, fastsætter undervisningsministeren regler efter de faglige udvalgs bestemmelse, jf. § 14, stk. 7.

Uddannelsen kan omfatte flere praktiksteder. Dette svarer til, hvad der er hjemlet i de gældende regler om de såkaldte kombinationsaftaler (delaftaler og udstationeringsordninger) i lærlingeloven og i efg-retsbekendtgørelsen.

Nogle virksomheder, der ikke fuldt ud opfylder forudsætningerne for at blive godkendt som (ene)-praktiksteder, kan således godkendes som praktiksted under den forudsætning, at de suppleres med et andet praktiksted. Når der i lovforslaget peges på